

*Pod maskou
měsíce*

JUDE DEVERAUX

PROLOG

Edilean, Virginie

KONČÍM TADY!“ OZNÁMILA HEATHER. „Už ty jeho náladu nebudu snášet ani minutu.“

Heather byla právě v kanceláři kliniky doktora Reede Aldredge a povídala si s Alice a Betsy. Alice chtěla odejít do důchodu a skoro jí bylo mladé, nedávno provdané Heather, která se právě přistěhovala do Edileanu, líto, protože měla převzít její práci. Heather si však nedokázala zvyknout na ostrý jazyk doktora Reede. Betsy a Alice to nazývaly „perfekcionismem“, ale to Heather nijak nepomohlo. „Nikdy neřekne nic hezkého.“

„Ale to, co říká, je obvykle pravda,“ namítla Alice s povzbudivým výrazem.

„To jo, ale jde o to, *jak* to říká. Když jsem mu dneska popřála ‚Pěkné ráno‘, odpověděl ‚Nejsem venku, tak jak to mám vědět?‘ A včera řekl paní Caseinové, že její jediný problém je, že spořádá příliš mnoho manželských koláčků.“

Betsy a Alice se na ni zadívaly. Betsy bylo hodně přes čtyřicet a žila v Edileanu od svých šesti let. Byla ráda, že není zdravotní sestrou tak jako Heather. Místo toho seděla celý den u počítače a zvedala telefony – takže se většinu pracovní doby držela od mladého doktora Reede dál.

Heather chápala pohledy, které po ní ženy vrhaly. „Já vím, já vím,“ povzddechla si. „To s těmi koláčky byla pravda, ale nemohl to říct aspoň *trochu* diplomaticky? Copak nikdy *neslyšel* o slušném vychování? Minulý týden odsud Sylvia Garlandová vyběhla s pláčem. Nechoval se ani trochu soucitně.“

Obě ženy se na ni znovu zadívaly významnými pohledy.

„Co?!“ vyjekla Heather podrážděně. Přestěhovala se do Edileanu, protože její manžel pracoval nedaleko a říkal, že malé městečko bude skvělé místo pro výchovu dětí. A Heather byla nadšená, když dostala práci zdravotní sestry tak blízko jejich novému domovu. Jenomže to se stalo před třemi týdny a teď netušila, jestli tu dokáže vydržet. Celý tenhle týden si říkala, že dá výpověď.

Jako první promluvila Betsy. „Všichni ve městě kromě jejího manžela vědí, že Sylvia Garlandová nechodí ve čtvrtek večer na skleničku s děvčaty. Peleší se s kdekým – a doktor Reede jí to prostě řekl.“

„Ale co je mu do toho?“

„Asi jde o nějakou přenosnou chorobu,“ ozvala se Alice. „Navíc je spíš zvyklý na lidi s vážnými chorobami, jako je elefantiáza a lepra.“

Heather už slyšela, že doktor Reede pracoval po celém světě, ale tahle výmluva ji rozhodně nedojme. „Jestli si myslí, že nemoci lidí z malého městečka jsou pod jeho úroveň, proč odsud neodejde?“

Obě ženy si opět vyměnily pohledy a pak se slova ujala Alice. „Snažil se najít jiné doktory, aby za něho tuhle praxi převzali.“

„Jenomže dnešní lékaři chtějí spoustu peněz,“ namítla Betsy. „A nechce se jim žít na maloměstě a sta-

rat se o místní, kteří si neustále chtějí povídat, a turisty, které poštipali komáři.“

„Ale tu záchrannou akci minulý měsíc si vážně užíval,“ dodala Alice. „Musel slézt po útesu až dolů.“

„Super!“ zvolala Heather. „Když všichni skočíme ze skály, bude z toho mít radost?“

Zdálo se, že Alice a Betsy tu myšlenku okamžik zvažují. Také už měly nikdy nekončící špatné nálady doktora Reede a plné zuby. Vlastně to byl skutečný důvod, proč šla Alice do předčasného důchodu, i když by to nikdy nepřiznala.

Heather se sesula na židli vedle kopírky. „Copak nemá žádný osobní život? Nějakou přítelkyni? Vypadá moc dobře. Alespoň si myslím, že by vypadal, kdyby se pořád nemračil. Už se někdy v životě zkusil usmát?“

„Kdysi se doktor Reede usmíval neustále,“ prohlásila Betsy. „Jako dítě velmi rád chodil do ordinace za otcem svého bratráčka Tristana, který byl taky doktor. Reede byl roztomilý chlapeček, vždycky se chtěl stát lékařem. Ale pak...“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Heather.

„Laura mu dala kopačky kvůli baptistickému kazateli,“ odpověděla Alice.

„Kde?“

„Co kde?“ podivila se Betsy.

„Kde našla tahle Laura tak úžasného kazatele, aby opustila krasavce, jako je doktor Reede?“ zeptala se Heather.

„Tak krasavce, jo?“ opáčila Alice. „I když se nikdy neusměje?“

„Kdyby *nemluvil*, myslela bych si, že je úchvatný. Ale když otevře pus, nemůžu ho vystát. Tak co tahle Laura? Kam šla, aby toho svého chlapa našla?“

„Nikam. Žije tady v Edileanu. Její rodiče se sem přestěhovali v sedmdesátých letech.“

„Počkej chvíli!“ zvolala Heather. „Nemyslíš snad Lauru Billingsovou, že ne? Manželku baptistického kazatele tady v Edileanu?“

„To je přesně ona,“ přikývla Alice.

„Ale ona je...“

„Copak je?“ zeptala se Betsy.

„Jako šedá myš,“ prohlásila Heather. „Vypadá, jako by vždycky byla něčí matka. Nedokážu si představit, že by mohla být něčí životní láskou.“

„Jenomže je. S Reedem byli od sedmé nebo osmé třídy až na univerzitu nerozluční. Reede pak odešel na lékařskou školu a ona sbalila nového pastora.“ Betsy ztlumila hlas. „Povídá se, že doktor Reede byl tak zoufalý, že se pokusil zabít, ale zachránila ho manželka doktora Trise. Stalo se to ještě předtím, než se vzali, byla ještě mladinká.“

„Páni!“ protáhla Heather uznale. „To je ale drama na malém městě. Tvrdíte, že doktor Reede je takhle nevrlý od chvíle, kdy mu paní Billingsová utekla s jiným mužem?“

„Víceméně,“ přikývla Betsy. „I když by to nikdy nepřiznal. Celé roky je za hrdinu.“

„Nikdo o ničem jiném nemluví,“ řekla Heather. „Afrika, Afghánistán a země, o kterých jsem nikdy ani neslyšela, ale to ho neomlouvá za to, jaký je *ted*.“

„Je ale jasné,“ ozvala se Alice, „že ten chlapec se snažil uhánět tak rychle proto, aby utekl vlastní minulosti.“

„A *ted* trčí tady v Edileanu,“ dodala Betsy s povzdechem.

„A dává všem jasně najevo, že tu být nechce,“ přidala se Heather.

„Vlastně...“ namítla Betsy, „...dělá spoustu dobrých věcí, jenom lidem nedovolí, aby to viděli.“

„Vím, že ano,“ přikývla Heather. „Je to dobrý doktor. Každopádně schopný.“

„Ne,“ zavrtěla Betsy hlavou. „Je víc než to. Je... Dobře, dovol, abych ti vyprávěla o něčem, co se stalo před několika měsíci.“

Betsy jim vypověděla, jak seděla za stolem a vypisovala nezaplacené faktury, když z ordinace vyšel doktor Reede. Už dávno se naučila držet v jeho přítomnosti jazyk za zuby, protože nikdy netušila, jestli nemá jednu ze svých „nálad“, jak tomu s Alice říkaly. Lišily se od zavrčení jako odpověď na pozdrav až po „copak tady není co dělat?“

Ale toho dne mlčky stál před stolem, dokud Betsy nevzhlédla od počítače. „Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

„Kdy zase přijde pan Carlisle?“

Otevřela si v počítači tabulku s domluvenými schůzkami. „Zítřka.“ Protože byl pan Carlisle hypochondr, který potřeboval spíš pozornost než lékařský zásah, zeptala se, jestli ho má přeobjednat.

Doktor Reede zaváhal. „A kdy přijdou paní Springerová a paní Jeffreyová?“

Paní Springerová byla velice milá dáma ve středním věku, která obvykle přinášela personálu sušenky, zatímco paní Jeffreyová měla šestiletou dceru a čekala dvojčata. „Ve středu,“ odpověděla Betsy. „Paní Springerová v devět a paní Jeffreyová ve tři.“

„Přeobjednejte je,“ prohlásil doktor Reede. „Všechny na pátek. Carlislea na desátou, Springerovou deset patnáct a Jeffreyovou deset třicet.“

„Ale –,“ namítla Betsy. Bylo nemožné, aby pan Carlisle vyšel z ordinace za pouhých patnáct minut.

A paní Springerovou čekala roční prohlídka. Dojde tedy k nepříjemnostem. – A budou to Alice a Betsy, kdo se bude muset omlouvat.

„Prostě to *udělejte*,“ vyštěkl Reede a vrátil se do ordinace.

„A co se tedy stalo?“ chtěla vědět Heather.

„Všechno šlo podle očekávání,“ prohlásila Alice s jiskřícíma očima.

„Co to má znamenat?“ podivila se Heather.

„Pan Carlisle vyesedával v ordinaci čtyřicet pět minut a během té doby...“ začala Alice.

„...si pomáhaly,“ dodala Betsy. Obě ženy už spolu pracovaly tak dlouho, že často dokončovaly větu té druhé. „Paní Springerová odložila pletení a hrála si s dcerou paní Jeffreyové.“

„A když mladá matka usnula na židli, paní Springerová požádala o polštář,“ prohlásila Alice.

„A když přišla paní Springerová na řadu, řekla, že počká, a postarala se o malé děvčátko, zatímco šla na vyšetření paní Jeffreyové.“

„Od té doby jsou z nich kamarádky,“ dokončila Alice. „Paní Springerová je náhradní babička těch dětí.“

Heather se opřela o opěrátko. „Myslíte, že to doktor Reede zařídil takhle záměrně?“

„Kdyby to byla jediná příhoda, řekla bych, že ne,“ pravila Betsy, „ale docházelo ještě k dalším.“

„Například?“ zeptala se Heather.

„Jednou ráno, když jsem přišla do práce, právě doktor Reede vypínal můj počítač. Byla jsem zvědavá, co dělal, a tak jsem –“

„Strkala nos do cizích věcí,“ přerušila ji Alice.

„Samozejmě. Brouzдал v internetovém obchodě Amazon a pořád byl přihlášený, tak jsem se podívala, co si objednal. Byl to román od Barbary Pymové.“

„Nikdy jsem o ní neslyšela,“ řekla Heather.

„Píše krásné anglické romány,“ vysvětlila Alice.

„Myslela bych si, že čte spíš nějaké hororové příběhy, čím krvelačnější, tím líp,“ odfrkla si Heather.

„Vím, že čte všechny výtisky *Žurnálu medicíny*,“ řekla Betsy na doktorovu obranu. „Každopádně jsem si myslela, že jsem objevila nějaké jeho tajemství.“

„Neřekla to ani mně!“ ozvala se Alice vyčítavě.

Betsy pokračovala ve vyprávění. „Balíček přišel o dva dny později a já jsem se doktora Reedea zeptala, jestli ho mám otevřít. Odmítl a odnesl si ho do kanceláře. Za tři dny, kdy pan Tucker vycházel z ordinace, si nesl tu knížku. Nevšimla bych si toho, ale doktor mu něco napsal na lísteček a ten ubohý muž to nedokázal přečíst, takže mě požádal o pomoc.“ Betsy se odmlčela.

„Co na tom lístku stálo?“ zeptala se Heather.

„No...“ pokračovala Betsy, „...panu Tuckerovi je kolem sedmdesáti a celá jeho rodina se odstěhovala. Jeho syn žije někde v Anglii. Nebo ve Švédsku? Nebo snad ve Wyomingu.“ Podívala se na Alice, ale ta pokrčila rameny. „Každopádně ten ubožák byl sám a šlo to s ním rychle z kopce. Každý týden přišel s nějakou novou chorobou.“

„Byl sám?“ zeptala se Heather. „Co to znamená?“

„Na tom lístečku, který nedokázal přečíst, bylo datum a místo setkání knižního klubu ve sklepě baptistického kostela. Tehdy jsem to tomu chudákovi neřekla, ale ta skupinka byla složená ze samých žen.“

„A proto četly autorky, jako je Barbara Pymová,“ dodala Alice.

„Pan Tucker tam zašel, aby knížku vrátil a –“

„Nechte mě hádat,“ skočila jí do řeči Heather. „S někým se seznámil.“

Betsy se usmála. „S paní Henriesovou. Je jí osmašedesát a přede dvěma lety ovdověla. Její dvě děti taky žijí někde daleko. Doktor Reede napovídal panu Tuckerovi, že paní Henriesová tu knížku zapomněla v jeho ordinaci, a požádal ho, aby jí ji vrátil.“

„A byla to stejná knížka, kterou si doktor objednal?“

„Ano, byla. Minulý týden jsem zahlédla pana Tuckera a paní Henriesovou, jak sedí na náměstí, a oba vypadali šťastně – a pan Tucker se tu od té doby už neukázal. Všechny fyzické problémy jako by zmizely.“

Heather chvíli mlčela. „Pár dobrých skutků není omluva za jeho ošklivé chování k většině pacientů.“

„Chceš říct, že by měl být milejší na všechny ty ženské, které sem chodí bez skutečných důvodů, ale *vždycky* pozvou doktora Reedea na rande?“ zeptala se Alice.

„Nebo na ty chlapy, kteří se neustále cpou kuřecími křídýlky a pivem a nechápou, proč jsou tak unavení?“ přidala se Betsy.

„A který dnešní lékař chodí za pacienty domů?“ pokračovala Alice. „Doktor Reede ano. Když je někdo opravdu nemocný, zajde za ním. Jednou porodil dítě ženy, která uvízla při nehodě v autě. Protáhl se rozbitým zadním oknem, zatímco lidi z pohotovosti rozřízli dveře, aby ji dostali ven. A pořežal si nohy tak, že potřeboval pár stehů, ale nikomu to neřekl.“

„Nechápu to,“ povzdechla si Heather. „Všichni neustále mluví o doktoru Tristanovi a o tom, jak ho milují. Jak by se v týchž situacích zachoval *on*?“

„Úplně stejně, ale jeho přístup je jiný. Doktor Tris by taky prolezl zadní oknem, ale přitom by neřval, že pohotovost nedělá svou práci dostatečně rychle,“ vysvětlila Betsy.

„A zatímco by pomáhal té ženě rodit, flirtoval by s ní a dobíral si ji, až by se do něho zamilovala,“ doplnila Alice.

„Dal by tu dámu s pletením a těhotnou ženu dohromady?“ zeptala se Heather.

„Možná, ale neprovedl by to tajně,“ odpověděla Betsy.

Heather pohlédla z jedné na druhou. „Neříkal nějaký filozof cosi o tom, že dárky je lepší dávat anonymně?“

Alice a Betsy se na ni dívaly s úsměvy na tvářích.

„Tak dobrá,“ povzdechla si Heather, „možná výpověď nedám. Možná že až se na mě příště utrhne, pokusím se vybavit si některé z jeho dobrých skutků. Ale k čertu! Není snadné s ním vyjít. Možná kdyby měl nějakou přítelkyni, tak –“

„Myslíš, že jsme to nezkoušely?“ zeptala se Betsy rychle. „Předvedly jsme mu každou pěknou dívku v okruhu padesáti mil. Pověz jí o večírku, který jsi uspořádala u sebe doma,“ obrátila se na Alice.

„Vařila jsem tři dny a vedle spousty dalších hostů jsem pozvala osm velice pohledných, mladých a svobodných žen. Betsy a já jsme sestavily pořadník: vysoká, malá, hubená, plnoštíhlá.“

„Nikdy neprovdaná, provdaná s dítětem, dokonce i mladá vdova.“

„S Betsy jsme zajistily, aby si doktor Reede promluvil s každou z nich, ale ani jedna ho nezaujala.“

„A jak vypadá jeho sexuální život?“ zeptala se Heather.

„Nemám tušení,“ prohlásila Betsy poněkud škrobeně.

„A rozhodně se ho na to neptáme,“ dodala Alice.

„Připadá mi, že Reede Aldredge potěší jedině odchod z Edileanu,“ konstatovala Heather.

„K tomuto závěru jsme dospěly také.“

„Možná bychom *my* mohly najít nějakého jiného lékaře.“

Alice vytáhla ze skříně tlustý pořadač. „Tohle jsou dopisy, které jsme poslaly.“

„A odpovědi.“

Když je Heather procházela a pozorovala odmítnutí, prohlásila: „*Musí* to nějak jít. Tuhle práci potřebuju. Je za dobrý plat a bonusy jsou také fajn. Kdybych jenom dokázala zjistit, co potřebuje, a dát mu to.“

„Klidně to zkus,“ prohlásila Betsy.

„Jsme otevřené návrhům,“ dodala Alice.

„A pomůžeme ti,“ slíbila Betsy a všechny tři přikývly.

Zatím to netušily, ale právě se mezi nimi utvořilo silné pouto. Spojily se za jediným účelem: zjistit, po čem doktor Reede Aldredge touží, a poskytnout mu to.

1

SOPHIE SE SNAŽILA OVLÁDNOUT VZTEK, ale nebylo to snadné. Cítila, jak v ní kypí žluč a stoupá z žaludku do krku.

Právě se nacházela asi tak dvacet mil od Edileanu ve Virginii, jela ve svém starém autě. Scenerie byla úchvatná, cestu lemovaly stromy a ubývající sluneční paprsky si pohrávaly na jejich listech. O Edileanu se dozvěděla od své spolubydlící na koleji Kim Aldredgeové. S Jeccou, další spolubydlící, se smály Kimině připodobňování malého městečka k čemusi mezi nebem a... no, nebem. „Každý zná každého!“ prohlašovala Kim s nadšením.

Jecca se tehdy zeptala na podrobnější vysvětlení této informace. Kim jim pak vyprávěla o sedmi zakladatelských rodinách, které přišly do Ameriky v osmáctém století a městečko založily.

„A stále tam žijí?“ podivila se Jecca nevěřičně.

„Spousta z nás jsme potomky těch sedmi rodin a jsme spříznění jeden s druhým, a ano, stále tam žijeme.“ V Kimině hlase se ozývalo tolik opatrnosti, že na ni Jecca udeřila. Dozvěděly se tedy, že v městě žijí i „ti ostatní“ a že se jim říká „přistěhovalci“. I kdyby se tam ta rodina přistěhovala v devatenáctém století, pořád by to byli „přistěhovalci“.

Když se rozběhly tyto živé diskuse o výhodách – či jejich nedostatku – života na malém městě, Sophie se držela stranou. Zakrývala mlčením tím, že měla neustále plnou pusku jídla a tvrdila, že nemůže mluvit. Nebo si najednou vzpomněla, že by měla být někde jinde. Prostě si vždycky vymyslela cokoliv, jen aby se nemusela účastnit povídání o době, kdy vyrůstaly.

Pravda byla, že se Sophie cítila trapně. Kim a Jecca měly tak normální dětství. Jasně, stěžovaly si na rodiče a sourozence, ale vyrůstaly obklopené láskou a ochranou. Sophie ne. Její matka střídala jednoho chlapa za druhým. A pak tu bylo malé městečko v Texasu. Ovládané Treeborneovými potravinami a proděravělé chudobou.

Sophie si nebyla jistá, jak to začalo, ale když se jí první člověk zeptal, odkud pochází, jmenovala pěkné texaské město s vesnickými kluby a golfovými hřišti. Na to místo mělo tolik lidí milé vzpomínky, že svou lež nikdy neopravila.

Jecca a Kim si toho ale nevšimly, protože neměly nikdy žádné problémy, žádné starosti. Sophie se snažila představit si takový stav bytí, ale nikdy se jí to nepodařilo. Vypadalo to, že na ni neustále číhají nějaké potíže nebo že se od nich naopak snaží utéct.

Podívala se na obrovskou obálku na místě spolujezdce a logo Treeborneových jako by na ni vyskočilo. Jako by neustále blikalo obrovské neonové světlo.

Ostrý zvuk klaksonu ji přivedl zpátky do přítomnosti. Jak se zamyslela, přešla přes čáru do levého pruhu. Když trhla volantem vpravo, zahlédla jakousi štěrkovou cestu mizící mezi stromy a zajela na ni. Ujela jenom pár metrů, než zastavila, auto ukryté před zvědavými pohledy ze silnice. Vypnula motor a na okamžik si opřela hlavu o volant, zatímco jí před očima ubíhaly obrazy posledních pěti let.

Smrt její matky změnila úplně všechno. Když Sophie promovala na univerzitě, dostala pracovní nabídku, ale musela ji odmítnout. Kdyby ji přijala, musela by se odstěhovat z malého texaského městečka, a protože její sestra nemohla odejít, Sophie musela za ní. Ach, jak šlechtně se toho dne cítila! Zavolala milému, staršímu muži, který jí tu práci nabídl. „Není to nic moc,“ pověděl jí, „ale je to začátek. Máte talent, Sophie, a jste ambiciózní. Myslím, že to dotáhnete hodně daleko.“ Když mu zavolala, aby nabídku odmítla, cítila se jako světice. Obětovala se pro ostatní, vzdávala se toho, co *sama* chtěla, aby pomohla své drahé, nevinné, zranitelné dvanáctileté sestřičce.

Ten muž se jí snažil přesvědčit, aby změnila názor. „Sophie, jste příliš mladá, abyste dělala něco takového. Nemůže vaše mladší sestra bydlet s někým jiným? S nějakou tetou, prarodičí? S kýmkoliv?“

„Nikoho jiného nemá a navíc jsou tu polehčující okolnosti. Lisa potřebuje –“

„Co potřebujete vy?“ zvolal ten muž.

Avšak nic, co řekl, Sophii nepřesvědčilo, aby se nevzdala svého života a nestrávila příštích pět let ochranou své sestry. Ochranou, staráním se, vysvětlováním, jak to ve světě chodí. Ale někde mezitím začala Sophie toužit po něčem pro sebe, po lásce a rodině. A v tom selhala.

Sophie vystoupila z auta a rozhlédla se kolem sebe. Mezi stromy zahlédla tu a tam dálnici. Moc aut po ní nejezdilo, jen pár dodávek, některé za sebou táhly na přívěsech čluny.

Opřela se o auto, zavřela oči a nastavila tvář slunci. Venku bylo teplo, ale ve vzduchu už cítila přicházející podzim. Spousta lidí právě shrabovala listí a objednávala hromady dřeva na topení. Možná přemýš-

leli o Dni díkůvzdání a jaké sladkosti budou o tomhle víkendu rozdávat na Halloween. Sophie však stála na cestě.

Stráví Carter volno se svou snoubenkou? uvažovala. Co jí asi tak koupí k Vánocům? Nějaký dokonalý diamantový náramek na její dokonalé zápěstí, v němž koluje modrá krev?

Půjdou sáňkovat?

Sophie znovu ucítila, jak v ní narůstá vztek.

Carter má právo na svoje vlastní... Sophie si přikryla ústa rukou, protože ji popadla skoro nekontrolovatelná chuť rozkřičet se. Jednou jí řekl: „Musí ti být přece jasné, že jsi typem dívky, kterou muži –“

Ne! Už nikdy si nedovolí vzpomínat na věci, které jí tu poslední noc řekl. *Způsob*, jakým to řekl, bolet stejně tak jako slova. Překvapilo ho, že to všechno nepředpokládala. Jeho tvář – o které si myslela, že ji tolik miluje – se na ni požívala s nevinným výrazem, jako by na ní nemohla ulpět ani špetka viny. Podle něho to byla Sophiina chyba, protože od začátku všechno špatně pochopila. „Ale já jsem myslel, že to chápeš,“ zopakoval se zmateně nakrčeným obočím. „Šlo jenom o letní epizodku. Copak se o letních románcích nepíše ve všech knihách? Nic víc mezi námi nebylo. A dobré na tom všem je, že jednoho dne na to budeme s láskou vzpomínat.“

Jeho slova zněla tak upřímně, že o sobě Sophie začala pochybovat. Věděla to, jenom si to nechtěla připustit? Ať už byla pravda jakákoliv, cítila se zdrceně, poraženě. Opravdu věřila, že Cartera miluje – a že on k ní cítí totéž. Díky němu byla sama se sebou spokojená. Naslouchal jejím stížnostem na práci, jejímu vyprávění o tom, jak měla často pocit, jako by jí v životě něco chybělo, a pak ji líbal, až přestala mluvit.

Sophii trvalo po promoci skoro rok, než zjistila, že vzdát se vlastního života, aby pomohla někomu jinému, se snadněji řekne, než udělá. Z rozesmáté studentky se stala zádumčivá osoba s dvěma zaměstnáními. Neustále stála na nohou, neustále se musela usmívat na zákazníky, na šéfy, na spolupracovníky a pak po práci vyřizovat pochůzky. Pracovala jako číšnice, recepční, dočasná sekretářka, částečně jako prodavačka, to všechno zvládla. Nikdo jí nechtěl dát trvalé zaměstnání, protože věděli, že až Lisa dokončí školu, Sophie odejde. Všechno ji to vyčerpávalo. Když se dostala domů, Lisa by jí pomohla s večeří, ale musela dělat domácí úkoly. A pak tu byl jejich nevlastní otec, Arnie, neustále se motal poblíž s lahví v ruce, sledoval je, neustále se nemohl dočkat, až se dostane z dosahu Sophiiných ostražitých očí. Sophie by Lisu z toho města nejradši odvedla, ale Arnie byl jejím zákonným opatrovníkem, takže tam musely zůstat. Jakmile se Sophie vrátila do města, Arnie prohlásil, že ho už dlouho šíleně bolí záda, a dal výpověď jako řidič pro Treeborneovy potraviny, což znamenalo, že veškerá starost o peníze připadla Sophii. Zavolala právníkovi, aby se zeptala, jestli může sestru získat do opatrovnictví, ale dozvěděla se, že by to byla právnícká bitva, kterou si nemůže dovolit. Arnie neměl žádný záznam v trestním rejstříku a neustále prohlašoval, že jakmile se jeho zdravotní stav zlepší, vrátí se okamžitě do práce. Navíc tu byla skutečnost, že ho její matka v poslední vůli jmenovala jako opatrovníka a jejich manželství bylo legální. Sophie mohla jen čekat, až Lisa dosáhne zletilosti.

Celkově vzato byl Sophiin život od univerzity nekonečná řádka stresu – dokud se neobjevil Carter. Celé roky se neustále točila jenom kolem sestry, ale pak

Lisa získala brigádu, kam chodila po škole, a Sophie se tak zbavila trošky tlaku. Poprvé za několik let měla čas sama pro sebe – a tehdy vstoupil do jejího života Carter. A přiměl ji, aby si uvědomila, že chtěla kariéru v nějakém kreativním prostředí, ale zároveň toužila i po rodině. Nejdřív po rodině, pak po umění.

Odstoupila od auta a rozhlédla se po zalesněném okolí. S radostí si uvědomila, že už je to všechno za ní. Předě dvěma dny odvezla Lisu na státní univerzitu a ulevilo se jí, že do banky vložila dostatek peněz, aby měla první rok z čeho vyžít. Při loučení se objímaly, plakaly a Lisa sestře děkovala. Sophie svou sestřičku zbožňovala a bude ji postrádat, ale nemohla si pomoci, aby neměla pocit, že je konečně volná a že může začít žít vlastní život. A ten život se točil kolem Cartera Treebornea, muže, do kterého se zamilovala.

Když jela těch dvě stě mil zpátky do domu nevlastního otce, měla obrovskou radost, za celý život se necítila líp. Vrátil se ke svému umění, k tomu, co studovala ve škole, a zbytek života stráví s Carterem. Skutečnost, že je to Treeborne, způsobí zpočátku pár problémů, ale může se přizpůsobit. S jeho otcem se setkala několikrát a vždy pozorně poslouchal všechno, co říkala. Zdál se to být milý člověk, ani trochu hrozivý, jak říkávali lidé v městečku. Ale na Treeborneových polích pracovali snad úplně všichni. Samozřejmě že v nich vzbuzoval úctu.

Sophie ho musela srovnávat se svým opileckým a líným nevlastním otcem. Musela před ním Lisu chránit. Tu noc poté, kdy Lisu zanechala na univerzitě, vešla do domu – který koupila její matka a na který Sophie od její smrti splácela hypotéku – a on se jí místo pozdravu zeptal, co bude k večeři. Sophie mu s úsměvem odpověděla, že si může dát všechno, co si připraví.

Za deset minut už byla u Cartera doma. Poté co se pomilovali, oznámil jí, že si příští jaro vezme někoho jiného, že mezi Sophií a ním to byla jenom „letní epizodka“.

V životě člověka nastanou chvíle, kdy mu emoce znemožní racionálně uvažovat. Carter plně využil Sophiina ohromení, hodil jí oblečení a vystrčil ji z hlavních dveří. Pak ji cudně líbnul na čelo a zavřel dveře.

Stála tam snad celou věčnost, mohlo to být deset minut nebo hodina. Nedokázala přimět mozek, aby fungoval. Rozhodla se, že si z ní musel Carter vystřelit, že to byl něco jako opožděný aprílový žertík.

Otevřela dveře obrovského domu a vešla. Rozlehlá vstupní chodba s kroutícím se dvojitým schodištěm se před ní tiše, skoro hrozivě rýsovala. Pomalu, nehlučně vyšla po schodech s kobercem, srdce jí bušilo až v krku. Určitě se musela přeslechnout.

Zastavila se před jeho pokojem a nahlédla dovnitř otevřenými dveřmi. Právě telefonoval, polehával na posteli zády k ní. Mluvil jemným a svůdným hlasem, který od něho slyšela mnohokrát. Ale tentokrát cukroval s někým jménem Tracy.

Když Sophie zaslechla hlasy z přízemí, vzpamatovala se. Vkradla se do domu, do panského sídla té nejbohatší rodiny ve městě, a po schodech vycházel sám pan Treeborne.

Sophie měla čas jen na to, aby se schovala za otevřené dveře Carterova pokoje. Přitiskla se ke zdi a modlila se, aby ji nikdo neviděl.

Pan Treeborne se zastavil na chodbě, z níž zazněl jeho silný, mocný hlas – ten, který tisíce zaměstnanců Treeborneových potravin tak dobře znaly. „Zbavil ses té městské holky?“

„Jo, tati, zbavil,“ odpověděl Carter a Sophie neza-
slechla v jeho hlase ani špetku lítosti.

„Dobře!“ prohlásil pan Treeborne. „Je to pohledné
děvče, ale ta její rodina, s tou by nás neměl nikdo spo-
jovat. Máme tu jisté postavení. Musíme –“

„Já vím,“ zamumlal Carter znuďeně. „Opakuješ
mi to od chvíle, co jsem se narodil. Omluvil bys mě?
Mluvím s Tracy.“

„Pozdravuj ode mě jejího otce,“ řekl pan Treeborne
a pak nechal syna být.

Sophie skoro omdlela, když Carter zavřel dveře
od své ložnice a ona zůstala bez ochrany. Musela se
okamžitě dostat z domu. Stála už na prvním schodě
dolů, když se zarazila. Najednou jí bylo naprosto jas-
né, co by měla udělat. Otočila se a sebevědomě prošla
chodbou, kolem Carterova pokoje a do pracovny jeho
otce. Dveře byly otevřené, pokoj prázdný a na širokém
dubovém stole leželo *to*, co hledala. Kniha s recepty.
Přede dvěma hodinami ji Carter vyndal z trezoru.

Treeborneova kuchařka byla v jejich malinkém
městečku legendární a byla používána ve všech firem-
ních reklamách. Říkalo se, že celá řada mražených
potravin je založená na tajném rodinném receptu, kte-
rý zdělili po prababičce pana Treebornea. Na každém
balíčku byl její stylizovaný portrét. Její tvář a Tree-
borneovo logo znali skoro všichni v Americe.

Když Sophie dnes večer dorazila do Treeborneova
domu, tolik vykládala o svých budoucích plánech,
které všechny zahrnovaly Cartera, že na jeho poku-
sy o milování ani nereagovala. Po pár minutách ho to
přestalo bavit. Ale věděl, že to bude jejich poslední
společná noc.

Nakonec přestal bojovat o její pozornost a prohlá-
sil, že jí ukáže *tu* knížku.

Okamžitě pochopila, o jaké knížce mluví, a při představě, že *ji* uvidí, na něho překvapeně zírala. Všichni ve městě věděli, že tu kuchařku zahlédli jenom lidé jménem Treeborne – kteří se tak narodili nebo se do rodiny přiženili, či ženy, které se přivdaly. Ale Carter ji ukáže Sophii!

Nemýlil se – stačila pouhá představa takové pocty a z hlavy se jí všechno ostatní vykouřilo. Carter ji vzal za ruku a odvedl ji do otcovy pracovny obložené dřevem, odsunul stranou obraz a otevřel trezor. Uctivě vyndal obrovskou tlustou obálku.

Sophie čekala, až ji otevře a odhalí obsah, ale to zřejmě součástí dohody nebylo. Dovolil jí, aby obálku podržela na natažených dlaních. Když se Sophie pohnula, jako by se chtěla podívat dovnitř, Carter jí obálku sebral a začal ji vracet do sejfu. Už to nestihl, protože ho Sophie začala líbat. Být tak blízko něčemu tak vzácnému pro ni představovalo silné afrodisiakum – a zdálo se to jako znamení, že jejich vztah je vážný. Carter v tu chvíli upustil obálku na otcův obrovský stůl a pak se se Sophií pomiloval na podlaze.

Následně jí Carter oznámil, že je mezi nimi konec, a vystrčil ji ze dveří. Ale když Sophie vyslechla, jak o ní Carter s otcem mluvili, jako by nebyla ani lidská bytost, přešla po chodbě s tlustým kobercem, s hlavou vzpřímenou a pevným krokem. Zvedla obálku se vzácnou kuchařkou a strčila si ji do podpaží. Když se otočila, zahlédla, že dvířka trezoru jsou stále otevřená. Uvnitř byla spousta peněz, balíčky stodolarovek. Bylo lákavé sáhnout dovnitř a jednu hromádku si vzít, ale odolala. Naprosto bezstarostně, aniž by se bála, kdo ji uslyší, zabouchla malá dvířka. Při zvučném *bum!* se usmála. Stále s hlavou vzpřímenou a s obálkou v podpaží sešla po schodech a vyšla hlavními dveřmi.

Než dorazila domů, vířilo v ní tolik vzteku, že se cítila silně a sebejistě. Padla na postel a okamžitě usnula. Probudila se druhý den brzo ráno a přesně věděla, co udělá. Během několika minut naházela všechny svoje věci do kufrů, igelitek a dvou kartonových krabic.

Nevlastní otec ji následoval ze dveří, v ruce už držel lahev. „Nemyslíš si, že odsud odejdeš, že ne? Lisa přijede na prázdniny, takže ti radím, abys nikam nechodila,“ oznámil jí s úšklebkem na pohublé tváři. „Radši by ses měla vrátit a –“

Poradila mu, co si se svými výhružkami může udělat. Když otevřela dveře od auta, rozezvonil se jí mobil. Číslo na displeji ohlašovalo Cartera. Přišel už na to, že ta kuchařka zmizela? Nehodlala telefon zvedat, aby to zjistila.

Hodila mobil nevlastnímu otcí. Nechytil ho, a tak přistál na hnědé trávě před domem. Zatímco se pro něj potácivě shýbal a zuřivě mumlal, telefon neustále vyzváňel. Sophie nastoupila do auta a odjela. Zastavila se na oběd, koupila si levný mobil a poslala zprávu Kim. **POTŘEBUJU PRÁCI A NĚKDE SE UKRÝT**, napsala. Zнала svou kamarádku natolik dobře, že věděla, jak moc bude zvědavá. A taky si byla zcela jistá, že i když už s ní nebyla roky v kontaktu, Kim jí pomůže.

Kim okamžitě odpověděla, že je sice momentálně mimo město, ale o všechno se postará. Za hodinu už Kim volala, že je všechno zařízené – a bylo úžasné zase slyšet její hlas. Kim se svou obvyklou činorodostí Sophii oznámila, že může zůstat v domě paní Wingateové v Edileanu a může dočasně pracovat jako osobní asistentka jejího bratra. „Reede potřebuje někoho, kdo by mu uspořádal jeho život, ale nemyslím, že se mu to bude líbit,“ prozradila Kim. „Brzy ti najdu jinou práci,